

amely folyamatosan árasztotta magából a fülledt meleget. Mélyet lélegzett, eléggé megszédült a szivartól, de jólesett a bizonytalanság. A jó szivar megszédíti az embert, gondolta magában, megtántorodott, megtámaszkodott a székhátlájában, csöndes lassúság uralta most már egész lelkét, lassan mozgatta fejét, végtagjait, keze feje remegett, kicsit verejtékezett a homloka, a szivarfüst a nyálkahártyákon keresztül bekerült a vérkeringésébe, eltömte a vérereket és egyéb csatornákat – amelyek az életszellemekeket közvetítették teste különböző részeibe –, érszűkületet okozva ezzel. Élvezte ezt a szédülést, ezt a gyöngeséget, a nyugalmat, az ürességet, a magányt, az észlelés tompultságát, a narkózist, elméje felszabadult, könnyűnek érezte magát a nehéz éjszakában. Beljebb csoszogott a teraszról, még egyszer visszanezett a kávészínű csonkra, halványan parázslott még, izzó fénye fel-felvillant a feketeségben. Az ajtót nyitva hagyta maga mögött, látta, amint egy heveny szellő meglengeti az ajtóra ráboruló gyér szövésű csipkefüggönyt, kellemes fuvallatot hozva a fullasztóan sűrű éjszakába.

Belenézett sárgásan foncsorozott kis tükrébe, vizenyős tekintete homályosnak látszott. Felakasztotta helyére a vékony damilszállal, a tükör himbálózott egy ideig, majd megállt. Elhagyta a fürdőszobát, ágya felé fordította tekintetét, amely már meg volt vetve. Lassan vetkőzni kezdett, meg-megimbolyodott közben, bódultan hajlogatva fektette a kis sámlira egymás után levetett ruhadarabjait. Megreccsent alatta az ágy, ahogy belefeküdt, magára húzta a takarót, a jobb oldalára fordult. A kis ház beleolvadt az éjszakába, az enyhe fuvallatok lassan kioltották a szivarvéget. Meztelen testét magába szívta a körülötte örvénylő sötétség.

Aczél Géza

KOCSONYA

egyszer egy házaspár mesélte közeledve a zöld alkonyathoz nagyon boldogok – ők ugyanis sosem zabálnak hótudogot csak tiszta illatos húsokat melyeken még serceg a saft s hogy a harmónia teljesebb legyen sosem nyelnek ugyanazt egyikük esküszik a csontmellékire hol bő zamattal foszlik a fölpuhult izom míg a mulandóság fehér köveivel küzd a száj a másik a bőrös puháját szerette a pirult anyag alatt lazán zsírból kiforduló kötőszövetet amint ízét lassan serpenyőbe adja majd fűszerektől s a süléstől földúsulva csöndben visszakapja hogy derék leletként a nyelvhegy és szájjpadlás közé omoljon így aztán mohó sandítások nélkül fogy el félsonka malac és kacsa vackán marad emberben az állat reflexből nem les hogy szerette tányérra emelt vaskos porciója nem a tálból régen kiszúrt szelet-e milyen jó néha a kocsonyáról is ezt hallani kinek hús kinek a leve oszlik is gyorsan ezek után a kultúrhistoriának ez a furcsa eledele ha valahol itt fontos az első szándék a variációkban el ne vessz egy hamvas mellső csülök és négy hosszába vágott kaparó

sós hagymás borsos babéros lében lassú tűzön majdnem rogyásig tudom fül bőr farok is de nekem ezek valahogy nem kellene talán kis füstölt hús még az bronzosabbra húzza az egésztest és zaklat a fej csak hát a sárga fogak meg az az árva kiszúrt szem őket kellene valahogy elkerülni s fazékba a nagy bőrös pofát majd zsírhalászás után zöldségre kaporra főtt tojásra szedett pedig többször elmondtam már jó-jó de lelkem igen puritán végül arányos adagokat mert a struktúra miatt a tállak szebbek a nekilaposodott egyenetlen kupacokat görgető tepsinél paprika pirosát csak diszkrétan erős tormát mellé puha kenyeret s majd feledém a ritmusosan készített anyagban zselatin nem lehet jön az a sok csontból míg remegve nyúlik a megereszkedett hám te csak egyél hisz mögötted már gyülekeznek a fekete varjak s mint kifogatott temető a morzsás asztal e kéjes tor után

Horváth Péter

OM

Béresné fejen áll

Rájönni valamire?

Felfogni?

Megérteni?

Öröm.

(Túl száraz így. Ha nem vagy ráhangolva: érdektelen.)

De akkor hogyan? Vagy előbb: mit? Ki vagyok én? Mi ez? „Olthatatlan” kíváncsiság?

Reflex? Igaz – hamis. Játsszuk ezt!

Nem volt túl épületes látvány, ugyanakkor volt benne valami lélegzetelállító. Valami egészen rendkívüli. Valami nagyon ígéretes. Valami *más*. Béres úr a félig behajtott szobaajtó résén át pillantotta meg. Állt kukán, odaszögezve. Felesége tenyérynyi papucsát viselte. A papucs sarka vágta a talpát. Állt az ajtó mögött, pizsamában, maharadzsai frottírköntösében, valami könyvekkel a hóna alatt. Orrán a szerkesztői pápaszem, kezében teli kávécsésze.

(Igaz.)

Nem akart hinni a szemének.

(Hamis. Mert akart. De milyen mondat ez: akart hinni a szemének?)

Na, jó.

A kétszemélyes családi ágy mellett nyitott jógakönyv hevert a szőnyegen. (Igaz.) Béresné feje – istenem, azt a bőbitását! Csirkefej tyúknyakon. Sosem volt sok haja. A nő – álmunkban hajzuhatag. A Béresné zuhataga...! (Környezetemben minden olyan férfi, akit saját bevallása szerint a fekete, vékony nők izgatnak, szőke teltkarcsút vesz feleségül. A szőkék iránt lelkesek viszont barnát választanak élettársul.) Béresné vörö-